

[Søren Andersen.]

Jeg ved da i hvert tilfælde, at vi i det høje har været meget ihærdige med at søge at forbedre lovgivningen også med hensyn til inddrivning. Denne lovgivning hører vel ikke ind under den højtærede socialministers ressortområde, men selve problemet gør det. Derfor vil jeg spørge, om det er sådan, at man er efterladende med denne inddrivning, om der igen er behov for at se på denne lovgivning. For det er jo unaturligt, at man under disse gode tider oplever en stigning — og en betydelig stigning — på denne post.

Særforsorgen har ikke i særlig grad været et område, man har sat ind på. Jeg synes, jeg har ret til at sige — selv om der siges pæne ord om problemet, og man lover, at det er noget, man skal tage sig af i fremtiden — at her er et område, som igennem mange år har været forsømt.

Det kan med nogen ret siges, at man må bedømme et styres kvalitet, et styres moral efter den evne, det har til at varetage de små gruppers interesser, for de store grupper i befolkningen har jo muligheder for med effektivitet og vægt at fremføre deres synspunkter. Jeg siger disse ord med henblik på, at der her er et område, man i hvert tilfælde må se på med velvilje med hensyn til kommende bevillinger. Vi kan ikke være den store belægning bekendt, som er på mange af vore institutioner. Uden på nogen måde ellers at have lyst til at drage sammenligninger vil jeg sige, at jeg havde lejlighed til at besøge fængselsvæsenets lokaliteter, og da jeg havde set de tilsvarende lokaliteter under særforsorgen, vil jeg ikke sige jeg blev overrasket, men jeg blev alligevel ked af at måtte notere mig, at særforsorgens lokaliteter og vældige overbelægning er chokerende og rystende i forhold til fængselsvæsenets forhold.

Endda er der vel ventelister med børn, der savner anbringelse. Her vil jeg forsigtigt spørge: hvilken støtte er der til sådanne hjem, der ikke kan få deres barn anbragt? Jeg mener at vide, at i visse tilfælde kan de ikke få det anbragt ikke alene som følge af, at der ikke er plads, men også fordi man ikke er klar over, hvor børn med dobbelt-handicap skal anbringes. Er den støtte, man eventuelt giver til sådanne hjem, som er nødt til at påtage sig en byrde, som det offentlige burde bære, alene socialt betinget,

eller er der mulighed for, at familier med et sådant barn, som koster dem mange tusinde kroner, kan få støtte, selv om de ikke hører til den gruppe, som har lovgivningens særlige bevågenhed?

Dernæst skal jeg, selv om det måske ikke helt passer ind i sammenhængen, nævne et område som beskæftigelsen af åndssvage — evnesvage, som det retteligt hedder. Man har jo fra gammel tid beskæftiget mange i landbruget. Efter min opfattelse vil det blive vanskeligere og vanskeligere at finde anvendelse for disse mennesker i landbruget. De få, der i fremtiden skal beskæftiges her, skal arbejde med den teknik, der er til rådighed, og arbejdet er meget varieret, da der næsten ikke mere findes rutinearbejde. Da det er lettere at få de evnesvage oplært i et rutinearbejde, må man formentlig i højere grad søge at finde beskæftigelse til dem andetsteds. Jeg er derfor ikke helt sikker på, om det forsøg, der gøres med en landbrugsskoleovre på Livø, er helt rigtigt, når man ser på behov og udvikling i fremtiden.

Vi, der har arbejdet i udvalget om børneforsorgen — jeg kommer nu til næste hovedemne i mit oplæg — ser naturligvis med særlig interesse på, hvordan den nye lov om børne- og ungdomsforsorg fungerer. Det fremgår af den redegørelse, som den højtærede minister har givet tinget, at man tager energisk og velvilligt fat på at skabe familievejledningsordninger; og det glæder mig specielt, at man både af dette og af andet materiale kan se, at det ikke alene er i de store byer, man er med i ordningerne, men også i store områder inden for landdistrikterne, og det er muligt, måske endda sandsynligt, at den nye ordning med stor-kommuner vil give et øget skub her. Det interesserer og glæder mig, at også landområderne i stor udstrækning er gået ind for at skabe familievejledning.

Når man med glæde kan notere sig, at det antal børn, der er anbragt på vore børneinstitutioner, er mindre end tidligere, hænger det bl. a. sammen med, at der i lovgivningen er skabt bedre muligheder for daginstitutioner og for øget anvendelse af familiepleje; det er vel navnlig i den sidste tid, man har fået øjnene åbnet for de muligheder, der ligger i familieplejen; den var ved at blive reduceret ganske betydeligt,